

AQUESTA NIT A LA TORRE DEL MARQUÈS

Ivan Carbonell Iglesias

A la torre del marquès hi ha un tros de nit que trepitja la teulada de pissarra grisa per on s'esvara la neu i una barca entropessa en l'aigua negra amb la primera pedra del castell. El marquès, del sofà estant, sent un soroll en la finestra d'algun pis de més amunt. Llença el llibrot que llegia i puja corrent les escales cap al tercer pis, amb por que la seua filla, la marqueseta, no haja obert al cavaller aquesta nit. Mentre el marquès puja l'escala a corre-cuita, ja pel segon pis, un udol de nit se sent a les masmorres, tan humides per les aigües que envolten quasi del tot la torre, península tan xopa. Hi ha una flassada blanca que de sobte cobra vida a la quarta masmorra, amb un tros de tela que s'esquinça i un altre lligat a una cadena de ferro. A la segona masmorra, la que hi ha enfront de la quarta, hi ha un home barbut i famolenc, prim com la moixama, lligat de mans i peus amb els grillons. Veu com la flassada cobra vida i com s'excita, com ja tresca el vol i com s'envola barrots de la finestra enllà, qui sap si envers carena o llac.

Llavors sent que se li gela el cor i és ara quan crida, amb una angoixa infinita, que li recorre el ventre i li esbatana la boca. Mai com ara no lamenta haver estafat al marquès aquella bossa plena de monedes d'or. El seu udol fa més gran el clivell a la paret de la masmorra per on uns ulls diminuts esguarden què passa en aquella presó.

El marquès sent l'udol que puja des de les masmorres cap al primer pis i que ràpidament ascendeix per les escales que menen al segon pis, on ell el percep. De sobte, esglaiat, s'atura a punt d'arribar al passadís del segon pis. Ho veu clar: el presoner potser ha mort o potser ha fugit i amb una espasa rovellada puja escales per a donar-li mort. Àgil, decideix baixar les escales de dos en dos des del segon pis, directe cap al primer, on ha abandonat el sofà i el llibrot, la còmoda i el tabac. Quasi es trepitja la bata de cotó amb les sabatilles de franel·la, però no importa, ha de tancar bé la porta del primer pis per si algú prova de pujar fins a ell amb una espasa de mort. El sol pensament que aquesta nit podria ser la darrera nit que ell veiés la lluna llambrejant sobre les aigües negres del llac li fa venir basques i un tremolor de dents a les genives. La torre tan quieta, un bassal de sang i una espasa rovellada morta al pit.

Alhora, mentre el marquès baixa a tota pressa les escales, una finestra esclata contra la paret de pedra al tercer pis, amb una contundència que després lamenta la mà que l'ha impulsada. Un esglai de mort li penetra la pell i fa que ature la mirada en la mirada de la persona que esperava, anhelava, desitjava que aquella finestra s'esbatanés, però que quan ho ha fet l'ensurt quasi li atura el cor. La marquesa mira l'ombra de ferro que puja amb una escala feble, gairebé dos pals, dreta des d'una barca que bressolen les aigües. S'afa-

nya a ajudar a entrar aquella ombra a la cambra i, mentre l'escala cau sobre les aigües del llac amb un soroll de mar, la dona del marquès i el cavaller es miren aterrits. El cavaller s'alça la gonella, s'agenolla davant del llit de la marquesa i li besa la mà. Mira cap a la porta de la cambra primer, cap a la finestra trencada després i es palpa l'espasa rovellada que li penja al cinturó. Entén que aquesta nit podria ser la darrera que veiés els ulls inflamats, el cos encés, la mà tan blanca de la dona del marquès. La lluna sobre el llac podria ser un bassal de sang, un tros de nit escarlata i una espasa rovellada que, lligada al coll, se l'emporta aigües endins, fins la darrera mort.

L'impacte de la finestra de fusta i vidre contra la paret de pedra del tercer pis sorprén el marquès quan era a punt de barrar la porta del primer pis. De sobte li ve a la ment la seua marqueseta, l'única filla, i el cos d'acer d'algun cavaller que jau damunt d'ella amb violència consentida i una mà ofegant-li la boca de maduixa. El marquès agafa fort la vara de fusta amb què volia assegurar la porta del primer pis i comença de bell nou una carrera excitada cap a les escales, per impedir la insídia que segur que s'esdevé al fons del corredor del tercer pis, on la marqueseta té una cambra feta de seda i de colors. La imatge del duc de Bedford rebutjant la marqueseta —cavaller amb salva, ja desfolrada, no té captiva flor en l'entreuix sinó lascívia!— li agita el cos amb una violència que amenaça trencar-li la cuirassa d'ossos i carn. El marquès sent ja un dolor agut que li encongeix el cor abans fins i tot que haja vist l'escena.

Quan el marquès passa corrent pel segon pis camí del passadís del tercer pis on hi ha les cambres de la marquesa

i de la marqueseta, no veu que algú entra per una finestra del segon pis. Picarol, picarol, és la primera finestra que s'ha obert a la torre, la que ha fet al marquès llançar el llibre, abans de l'udol de les masmorres, abans de la finestra trencada a la cambra de la marquesa. Ningú no veu entrar l'ombra que puja per una corda lligada a un ganxo de ferro que ha estat llançada amb perícia des de terra, als peus de la torre sobre el llac, península tan xopa. D'un salt, com un gat, salva l'últim tros i entra a la cambra del segon pis amb un soroll de picarols, de botins folrats i trencanous. Es queda ajupit, aguantant el silenci i el respir, i els ulls aguts es miren les puntes del barret, que acaben en cascavells i campanetes, i es demana per què no s'ha abillat d'una altra manera aquella nit. S'incorpora, tot vestit d'arlequí, i l'ombra de bufó maldestre es retalla contra una llàntia encesa a la cambra. Té un barret de tres puntes que acaben en picarols, uns pantalons esbraonats daurats i blaus, i una armilla partida en quadres dels dos colors. El cresol retalla la silueta del bufó contra la penombra i ara es percep que al final de la mà esquerra, subtil, li penja al bufó el perfil —dement, brillant el fil— d'una daga que dibuixa lluna en reflectir.

Mentre el bufó camina silenciós pel passadís del segon pis i el marquès encara esperitat pel passadís del tercer pis, una veu sona a les masmorres, entre un clivell de nit i un altre de pedra.

—Calla, galifardeu, que he vingut a ajudar-te.

El pres esprimatxat tanca la boca torta i mor per fi l'udol que ha recorregut la torre. És el precís moment que l'últim bocí de llençol blanc ha fugit per la finestra barrada, qui sap si envers carena o llac. Amb els ulls blancs, el cos inert, es

gira cap a la veu que naix a la paret i li sembla reconèixer els ulls diminuts, com de rata, que li parlen des d'un forat. És el seu còmplice. Una barra de ferro apareix pel clivell que l'udol ha fet més gran i forçant l'esclatxa una línia de pedra es forma fins la finestra de barrots. Amb una força infinita el seu amic fa escamar la pedra i la finestra s'obre per baix quatre pams. El forat fa caure les pedres a l'aigua i el còmplice mira amb pànic el seu amic presoner, que contempla com s'obre aquella esclatxa sense entendre res, amb un posat catatònic i uns ulls com d'embogit.

—Què esperes, carallot? Dóna'm la mà i escapa, que anirem carena enllà.

I el pres el mira i després es gira des de la segona masmorra fins a la masmorra quarta, que s'ha quedat tan buida. I el seu còmplice se'l mira des del forat, amatent, entenent que al cap del seu amic ja s'ha fet nit i que l'horror o potser la calma l'han trastornat fantasma.

Quan el marquès irromp violent, la fusta i el colp ben prest, a la cambra de la nena no troba res. La finestra és oberta, sí, però sols entra la nit. No hi ha armadura, ni tampoc capa, ni casc damunt de la tauleta, ni cos cloent la pell tan blanca de la seua marqueseta. Llavors ja no entén res i per un moment es pregunta si la finestra que s'obria no devia ser la que hi ha tot just a l'altra part del passadís. De sobte comprén, però no es pot moure caramullat de pànic. A l'altra banda del passadís, en una cambra de vellut i de cera que fa olor de mesc i d'argila fresca, sap que compta les hores filant com Balanguera la seua dona la marquesa. Qui, assassí de princeses, furtar-li-la voler voldria?

A les golfes del castell, sota la teulada de pissarra negra per on s'esvara la neu, una mà femenina encén un

espelma que fa clares les foscúries. Du un camisol blanc, els cabells negres, molt llargs, i camina vacil·lant. Com cada nit, la marqueseta busca en un bagul de les golfes les cartes i les notes que li escrivia un trobador, i que amaga a clau i forrellat en la penombra de les golfes. Quan roda la clau al pany per obrir el bagul, una mà com de boira, ben freda, se li posa sobre l'espatlla i la fa girar-se cresol en mà. No crida, sols se li atura el cor i els ulls se li obren complets. Sota un llençol espectral, que de tan blanc és transparent, reconeix un rostre d'amant que somriu amb un dit als llavis, demanant silenci. Arrossega una cadena amb una bola i ara entén la marqueseta per què ha sentit soroll de claus i de tenebres quan pujava. Ara entén la marqueseta per què el trobador no tornà més a cantar-li, dessota la finestra, després d'aquella nit de lluna al cel que esdevingué trenc d'alba. Son pare el degué fer pres i des de la masmorra del castell s'ha transformat en espectre per pujar a cantar-li alguna cosa més. Una bandúrria fantasmal emergeix d'entre la nit i, mentre la marqueseta riu, una cançó que ella bé sap recorre la torre, des de les golfes fins les masmorres del castell.

Quan el marquès sent les primeres notes musicals és el moment que obre la porta vehement i entra a la cambra de la marquesa. Quan els veu a la finestra deixa anar un crit i en girar-se els amants es precipiten vers la balconada, on han penjat una corda feta de llençols, draps i velluts. Comença a baixar la marquesa mentre el cavaller es treu l'espasa i s'enfronta al marquès que ja l'acara. Evita un colp de la fusta, després un altre i quan el cavaller llança l'atac el marquès es fa cap a un costat. El cavaller nota que talla sang i que la carn atura l'espasa rovellada. Quan obre els

ulls poruc veu un bufó amb una daga en l'aire i el rostre congelat sota un tricorni tot ple de picarols. S'adona que li ha traspasat el cor i no entén què feia aquell bufó en el lloc del marquès. Llavors alça els ulls al cel i veu com es fa fosc el sostre primer, després les plomes roges que li coronen el casc i finalment la vista. Quan cau amb un soroll d'armadura i de llanda buida sonen potents les notes d'una bandúrria un pis més amunt.

La fusta del marquès cau sobre el cavaller mentre comprén que el seu antic bufó venia aquesta nit a passar-li comptes i fer-li la festa. Ha tingut sort i mentre abat el cavaller intrús amb la fusta pensa que encara podrà recuperar la torre, tancar millor les portes i assegurar les finestres perquè no entren enemics antics i malfactors nous. Satisfet, veu el bufó i el cavaller ben morts i tan discrets, i mentre es demana d'on naix aquella música que ara acompanya una veu femenina que li sona familiar s'aboca a la finestra per ajudar la marquesa, que segur que fugia d'aquell cavaller intrús. És ara quan veu el cos de la marquesa estés, aigües endins, com una taca blanca i sense vida que navega prop de la torre, cap a la badia. Crida amb espant i entén que entre la lluita no ha sentit el crit de la marquesa que perdia l'equilibri i queia a l'aigua, flor tan delicada, que ara és nenúfar sense vida camí de la badia. Es tira les mans al cap i de tant d'espant com ara lamenta i gesticula a la finestra ell també perd l'equilibri. És només un segon i quan se n'adona també ha caigut cap a les aigües enmig d'un crit de nit. I entre que neda a l'inrevés i només troba roques no sap on para la superfície ni com eixir del llac per assolir la torre, no siga el cas que algú mentre ell neda i de l'absència del marquès obtinga benefici.

Tot això i més passa aquesta nit a la torre del marquès i amb raó diuen al poble que aquesta nit no és bona nit per visitar la torre. Diuen que aquesta nit a la torre del marquès, tan solitària i vella, abandonada i per cent forats rematada, les cambres cobren vida i passen coses. A les golfes s'encenen llums i canta una donzella cadàver de la mà d'un fantasma amb bandúrria i bola d'acer al peu. Per les finestres cauen marqueses enmig de crits i pels passadissos tresquen bufons que duen dagues, els sagnen espases al pit i riuen badocs, pallassos. I si bufons conspiren pels passadissos, un cavaller rovellat puja per la finestra des d'una barca i en veure caure la marquesa li cau un sostre de fusta, mil bastonades, per no haver sabut protegir-la. Als peus de la torre, aquesta nit al llac, suren cossos difunts de marquesos que empresonaren amants i lladres a les masmorres. I si als peus de la torre t'acostes, encara es veuen luctuoses, lúgubres cambres, les masmorres que encara habita un espectre d'ulls desencaixats, que a escapar de la torre pel forat mai no encerta. No, aquesta nit a la torre del marquès no vages, diuen al poble, que s'agiten cambres, les portes s'obren i passen coses. A la torre del marquès aquesta nit les ombres moren, les aigües ploren i els secrets es contenen. Aquesta nit a la torre del marquès no vages, que intrigues bullen i al terrat s'estimben udols de nit escarlata.